

kerhed for fremtidigt Mellemværende af en ubestemt Størrelse, i Virkeligheden ved denne Akt opbruger hele sin personlige Kredit baade for Nutid og Fremtid for at opnaa en udvidet Kredit alene hos Panthaveren. Han frafriver sig vel ikke sin Erhvervsevne, men han binder den dog for at Fremtid saaledes, at Akt, hvad han erhverver, samtidigt med Erhvervelsen bliver behæftet, hvilket, naar den virkelige Sammenhæng tænkes at være bekjendt for Alle, nødvendigvis maa berøve ham al personlig Kredit. Naar det erindres, at den, der har pantsat Akt, hvad han eier og eiendes vorder, trods Pantsætningen beholder en ofte meget udstrakt Dispositionsret over sine Eiendele, maa det derhos vistnok erkjendes, at den hele Retshandel i Virkeligheden væsentlig kun gaar ud paa, at Panthaveren for sin Fordring skal have Fortrinsret i Eghedens Bo fremfor andre Kreditorer, og da det er Regelen, at en Kreditor ikke ved frivillig Overenskomst kan forskaffe sig en saadan Fortrinsret, viser det sig ogsaa ad denne Vej, at det omhandlede Retshold er i Strid med Grundsætninger, der ellers ere erkjendte for rigtige. Det Fordærlige i den omhandlede saakaldte almindelige Pantsætning erkjendes ogsaa under Forhandlingerne om Fdg. 28de Juli 1841; men man antog dengang, at det vilde være unyttigt at forbyde almindeligt Pant, naar dog andet Underpant i Løsøre, navnlig i Besætning, Inventarium, Varelagere og andre saadanne Tingsindbegreb (det saakaldte hypotheca universitatis) skulde blive ved Magt.

Efter Akt, hvad der saaledes er anført, turde det være klart, at villiesbestemt Underpant i Akt, hvad Nogen eier og eiendes vorder, bør afflases. Derimod er det ikke tilstgjet at gjøre nogen Forandring i de legale Panteretligheder af denne Natur, som vor Lovgivning kjender, nemlig den stiftende Panteret hos Oppebørselsbetjente og den Panteret, som i visse Tilfælde er forbunden med thingløst Skifteertrakt. Men endvidere synes vægtige Grunde at tale for at opstille som almindelig Regel, at der ikke kan stiftes villiesbestemt Underpant i

Løsøre. Dette er foreslaet ved Forflagets §§ 148 og 149. Det Betænkelige ved en saadan Regel ligger i, at man ved den rammer ikke blot de Tilfælde, i hvilke det omhandlede Retshold misbruges, men ogsaa Tilfælde af berettiget Brug. Et Forbud mod villiesbestemt Underpant i Løsøre vil vistnok medføre, at de paagjældende Parter i adskillige Tilfælde ville være opfordrede til at give Retsholdet en anden, ofte mindre naturlig Form. Naar saaledes den Person, der staar i Begreb med at overdrage en Anden Eiendomsret over en Ting mod et Bederlag, som ikke samtidig skal udbetales, ikke til sin Sikkerhed kan forbeholde sig Underpant i Tingen, nodfager man ham enten til at betinge sig Ret til, hvis Bederlaget udebliver, at faa Tingen tilbage, saa at Erhververens Eiendomsret kun bliver gjensidelig, en Ordning, som, om end i visse Tilfælde naturlig, dog ofte vil være mindre hensigtsmæssig, — eller ogsaa maa han indskrænke sig til at overdrage Medkontrahenten Brugsret over Tingen, idet han forbeholder sig selv Eiendomsretten, indtil Tingen er betalt. Nu kan det vel nok siges, at netop den Omstændighed, at den Fornødenhed i Retsholdet, som fyldestgøres gennem Underpant i Løsøre, i adskillige Tilfælde, idetmindste nogenlunde, ogsaa vil kunne fyldestgøres gennem andre Retshold, indeholder en Grund til at nære mindre Betænkelighed ved en fuldstændig Afflaffelse af den omhandlede Pantsætningsmaade. Men herved alene bør man dog ikke berolige sig; det fortjener ikkedestomindre Overveelse, om det ikke maatte være mitligt at samle idetmindste visse af de Tilfælde, i hvilke Afgangen til at stifte villiesbestemt Underpant i Løsøre maatte anses for mest nødvendig og nyttig, under mere almindelige Synspunkter, saaledes at man derefter kunde opstille visse Undtagelser fra den almindelige Regel om Ugyldigheden af slikt Underpant. Det er dette, som man ved Bestemmelserne i § 149 har forsøgt. Man nærer ikke den Tro gennem disse Bestemmelser at have bevaret Underpantens Gyldighed i